

omrežja Natura 2000 politika vse te planje izločila iz omrežja, tako da žal sploh nimajo pravega formalnega varovanja.

Za spoznavanje pohorske flore je začetek poletja kar pravi čas, a botanike iz osrednje in zahodne Slovenije skromnost pohorske flore kar nekoliko razočara. Res pa smo tu lahko videli vrste, ki so drugod redke, na primer arniko, alpski planinšček, brusnice, Waldsteinov osat, panonski svišč, enoglavi svinjak, tik pred povratkom na izhodišče pa smo našli celo za greben Pohorja nenavadno vrsto: kačji jezik.

Polni novih vtisov smo se po ekskurziji še okrepčali pri Partizanki ter delali načrte o še kakšnem srečanju ali sodelovanju. Društvu Narava Pohorja in Matjažu hvala za vodenje, Pohorje pa nas bo gotovo gostilo še kdaj. Njegova flora je vrstno skromna, a v naših razmerah zelo posebna.

LITERATURA

BEUK, S., 1920: Spomenica. Glasnik Muzejskega društva za Slovenijo. Prirodoslovni del B 1: 69–75.

SKOBERNE, P., 2020: Spomenica 1920 – prvi nacionalni program za varstvo narave v Sloveniji. Trdoživ 9 (1): 16–20.

NEJC JOGAN

Prof. Livio Poldini – 90-letnik

Neverjetno hitro je minilo zadnjih deset let, ko smo se v naši reviji spomnili 80. letnice spoštovanega profesorja in dopisnega člana SAZU, tudi vztrajnega raziskovalca rastlinstva in rastja zahodnega dela slovenskega etničnega ozemlja, v republikah Sloveniji in Italiji. Ne smem ponavljati, kar sem napisal takrat, a vse to še vedno drži in lahko le podkrepim. Cenjeni profesor je namreč še vedno zelo dejaven, njegovo veselje in zaposlitev so še zmeraj rastline in njihove združbe.

V začetku tega desetletja sva najprej sodelovala pri raziskavah gorskih travišč v postopnem zaraščanju, v katerih prevladujejo nekatere kobulnice, na primer gorski jelenovec (*Laserpitium siler*) in golaška selivka (*Grafia golaka*). Nato me je v sredini tega desetletja povabil na pogovor (strokovno debato) ob moji objavi o združbah črnega gabra v alpskem, predalpskem in deloma dinarskem delu Slovenije. Nekatere stvari bi on naredil drugače, menil je, da sem preveč spoštoval enega od pionirjev vegetacijskih raziskav teh gozdov, Korošča Erwina Aichingerja, izpred skoraj 100 let in da se moji popisi iz Julijskih Alp le precej razlikujejo od Aichingerjevih v Karavankah. Nisem mu oporekal, najbrž sem to različnost res nekoliko spregledal. Sploh ga je takrat tematika toploljubnih združb s črnim in kraškim gabrom, malim jesenom in puhastim hrastom zelo zaposlila, pripravljal je geografsko široko zajeto sintezo, kjer bi tudi nekaterim v mojem članku predstavljenim združbam predlagal drugačna imena. Obljubil mi je, da mi bo članek poslal, ko bo objavljen. V potrditev, kako so mu ti gozdovi pri srcu, naj napišem anekdoto, ki mi jo je povedal prof. Joso Vukelić iz Zagreba. Zanj je prof. Poldini (enako kot le leto dni mlajši akademik Mitja Zupančič) poseben znanstvenik, z veliko energije in motivacije, anekdota pa je naslednja: Dr. Giacomo Mei iz Ancone je bil v Zagrebu na specializaciji. Zaprozil je prof. Poldinija za razgovor, a ta naj bi mu odgovoril,

da naslednje tri meseca žal nima časa. Ko je Giacomo pojasnil, da je tema razgovora zveza *Ostryo-Carpinion*, je dobil odgovor, da lahko pride naslednji dan ob 8. uri.

To je bil moj zadnji obisk pri njem na Univerzi v Trstu, kjer ima še vedno svojo pisarno, pomaga mu sodelavka dr. Marisa Vidali in kljub temu, da je že dolgo profesor emeritus, je s študenti še vedno v plodnem pedagoško-raziskovalnem stiku.

Prof. Livio Poldini razlaga na ekskurziji na Tržaškem Krasu, 2. 6. 2001. Foto: Branko Vrešč.

Najina spoznanja o visokogorskih združbah z rjavo bekico (*Luzula alpinopilosa*) v Jugovzhodnih Alpah sva povezala le prek elektronske pošte in članek objavila v reviji Hacquetia.

Orleško drago, ki je precej znamenito botanično nahajališče, sem v živo spoznal šele leta 2018. Ravno še pravi čas, takrat se je dalo svobodno hoditi po njej, čeprav je skoznjgo speljana državna meja. V udornici sem našel zanimive gozdne združbe in o njih sem se želel posvetovati s prof. Poldinijem, saj mu je gotovo bolj znana kot meni, poleg tega mu je zdaj, ko stanuje na Opčinah, tudi zelo blizu. V juniju lanskega leta sva se dogovoril za dan, uro in kraj srečanja. V vas Orlek je prišel točno, sam, z avtom. Parkiral ga je ob mojem in skupaj sva peš odšla do udornice ter obhodila njen dobršen del. Vmes mi je vztrajno kazal nekatere rastline, recimo hraste, ki jih jaz še tradicionalno razlikujem le na cer, puhavec in graden, on pozna še druge, po lastnostih med njimi vmesne. So v Orleški dragi samo belogabrovi gozdovi ali tudi združbe lipe in lipovca? Tu mi je pritrdil, da bi le del tujkajšnjih sestojev lahko uvrstili v posebno subsociacijo belogabrovja (*Asaro-Carpinetum betuli lamietosum orvalae*), sestoji na grobem pobočnem grušču pa so dejansko podobni združbam, ki jih v nekaterih drugih kraških udornicah uvrščamo v asociacijo *Corydalis ochroleucae-Aceretum pseudoplatani*. Z mojimi ocenami zastiranja (pokrovnosti) nekaterih drevesnih vrst (lipe, lipovca, črnega gabra) pa ni povsem soglašal, menil je, da bi plemenitim listavcem lahko dal malo višjo oceno. Pogovarjala sva se tudi o potoniki, ki sem jo našel v Orleški dragi in jo določil kot *Paeonia mascula*. Opozoril me je, da je prava *P. mascula* dejansko drugačna in da pri nas najbrž uspeva vrsta *Paeonia daurica*. O tem pripravlja članek. Omenjal mi je še nekaj novosti za floro Slovenije in željo, da bi to objavil v naših revijah, predvsem v Hacquetiji.

Razšla sva se z dogovorom, da bo sodeloval pri mojem članku in da jaz pripravim podlago, ki jo bo on dopolnjeval oz. popravljaj. Potožil sem mu, da sem že zelo počasen pri pisanju. Tudi on je pripomnil, da mu ne gre več tako hitro od rok kot nekoč (jaz pa dodal, da je njemu vendar skoraj trideset let več kot meni!).

Profesor Livio Poldini v Orleški dragi, 19. 6. 2019. Foto: Igor Dakskobler.

Čez zimo mi je res šlo vse zelo počasi, najina »orleška« zadeva je prišla na vrsto šele na začetku pomladi, a sprva sem mu lahko poslal le slovensko besedilo in preglednice. Odgovora dolgo nisem dobil, zato sem mu poslal še angleško verzijo. To je bilo že v času virusne epidemije, ki je bila v Italiji še veliko hujša kot pri nas. Profesor ni smel na Univerzo, moral je biti doma, tudi sodelavka Marisa je hodila tja le občasno in nista mogla biti v rednih stikih.

A moje besedilo in preglednice je prejel, mi lastnoročno napisal pismo in v njem razložil svoje popravke in opombe – ti so se nanašali tako na taksonomijo (s spremembami, novostmi, novimi vrstami je veliko bolj na tekočem kot jaz), prav tako na sintaksonomijo (tudi tu velja enako, sam se starokopitno držim starih imen zvez in razredov). Ker je pismo z Opčin do Tolmina potovalo precej dolgo, mi je kopijo poslal še iz Sežane. Ko se je epidemija malo umirila, sva članek lahko v končni verziji uskladila prek elektronske pošte in ga oddala za revijo Hacquetia. Tega je bil vesel, kar mi je napisal v odgovoru na moje precej zapoznelo voščilo ob njegovi 90. letnici. Kako je zdaj, v času ponovne zapore, žal ne vem, a upam, da je dobro in da lahko snuje, razmišlja in pripravlja nove članke.

Vse najboljše, dragi profesor, da bi bili tako telesno krepki in razumsko sveži tudi v svojem že desetem desetletju, vam iskreno voščim v imenu Botaničnega društva Slovenije in vseh slovenskih botanikov.

ZAHVALA

Doc. dr. Tinki Bačič iskrena hvala za pregled in jezikovno izboljšavo besedila.

LITERATURA

- DAKSKOBLER, I. & L. POLDINI, 2012: Two new tall herb communities with the dominant *Laserpitium siler* and *Grafia golaka* from the SE Alps (NE Italy, W Slovenia). *Hacquetia* (Ljubljana) 11 (1): 47–89.
- DAKSKOBLER, I., 2015: Phytosociological description of *Ostrya carpinifolia* and *Fraxinus ornus* communities in the Julian Alps and in the northern part of the Dinaric Alps (NW and W Slovenia, NE Italy). *Hacquetia* (Ljubljana) 14 (2): 175–247.
- DAKSKOBLER, I., L. POLDINI, 2019: Alpine grasslands with dominant *Luzula alpinopilosa* in the Julian and Carnic Alps. *Hacquetia* 18 (1): 25–46.

IGOR DAKSKOBLER

Metka Culiberg – 70-letnica

Metka je biologinja, arheobotaničarka, palinologinja, upokojena znanstvena svetnica. Bila je moja dolgoletna sodelavka, vedno prijazna, pripravljena pomagati. Nekajkrat sva bila na skupnih terenih in dobro smo se razumeli. Dokler so bili prostori našega inštituta še v Ljubljani, je tudi po upokojitvi pogosto hodila »v službo«, ne samo v svoj palinološki laboratorij, skoraj še bolj v našo knjižnico, za katero je vrsto let prostovoljno skrbel, jo urejala in z njeno pomočjo sem tako prišel do marsikatero knjige, ki bi jo drugače sam težko našel. Ko smo zapustili prostore v Ljubljani in odšli na Ig, je Metka izgubila tudi svoj laboratorij, urejanje knjižnice je, kolikor mu čas dopušča, prevzel mladi kolega Filip Kūzmič. Sam sem se zabubil v Tolminu in na Ig grem zelo redko, če je le mogoče, se tudi za sestanke opravičim. Novih knjig skoraj ne pregledujem več, tudi novostim ne zmorem več slediti. Se mi veliko bolj, kot se je pred nekaj leti njej, pozna, da se bližam penziji.

Palinologijo, vedo, ki ji je posvetila celo delovno obdobje, sem spoznal pri predavanjih prof. Dušana Robiča, ob študiju gozdarstva, prav v letih, ko je Metka nastopila prvo službo na tedanjem Arheološkem inštitutu SAZU in na širšem območju Ljubljane zbirala vzorce za aeropalnološke analize. Prof. Robič nam je nazorno predstavil spoznanja Metkinega očeta, pokojnega akademika Alojza Šerclja, o zgodovinskem razvoju gozdov pri nas po zadnji poledenitvi. To me je zelo zanimalo, kajti moje sposobnosti, da bi se vživel v pretekli ali prihodnji čas, so zelo majhne. Gozd doživljam tak, kot je zdaj. Jasna in razumljiva mi je njegova sedanja dinamika. Skoraj polovico gozdov v moji domači dolini je nastalo v zadnjih sto letih na nekdanjih kmetijskih površinah. Na senožetih, kjer sem pred 40 leti za diplomsko nalogo delal analize mladih smrek, je zdaj strnjjen odrasel gozd. Toda ko sem v odmaknjenem gorskem ali podvisokogorskem

Metka Culiberg – portret.
Foto: Branko Vreš.